

Άγιος Γεράσιμος ο Ιορδανίτης

«Ημερεύουν οι Λέοντες;» Επί τη ευκαιρία της εορτής του Οσίου πατρός
ημών Γερασίμου του Ιορδανίτου

Οικονόμου Νικολάου Πάτσαλου

Στις 4 Μαρτίου, το συναξάρι κοσμείται με τη μνήμη του Οσίου Γερασίμου του εν Ιορδάνη, του οποίου η τιμή είναι για όλους μας χαρμόσυνη γιατί δι' αυτού τιμάμε ταυτόχρονα και τον μαθητή του, τον όσιο Κυριακό τον Αναχωρητή.

Τι να πρωτοθαυμάσει κανείς από τον βίο του οσίου πατρός: τους ασκητικούς του αγώνες, τους αθλητικούς πόνους και τα δάκρυα της μετανοίας του, τη νοερά του προσευχή ή την περιπλάνησή του *«έν ὄρεσι, καὶ ταῖς σπηλαίοις καὶ ταῖς ὄπαῖς τῆς γῆς»*; Όλα θαυμαστά και δύσκολα για εμάς τους κοσμικούς αγωνιστές, όμως άκρως διδακτικά, τα οποία, βεβαίως, μπορούμε να μιμηθούμε όχι αντιγράφοντάς τα, αλλά θαυμάζοντάς τα και προσπαθώντας στο μέτρο των δυνατοτήτων μας.

Όλοι οι βίοι των μεγάλων οσίων, σκιαγραφούν την ασκητική πορεία τους προς την κάθαρση και τον φωτισμό με αποκορύφωμα τη θέωση. Αυτή η οδός, ως *«στενή καὶ τεθλιμμένη»* δεν είναι στρωμένη με ροδοπέταλα καλοπέρασης. Αντιθέτως, αποτελεί μια *«άλογη»* πορεία για τα μέτρα του κοσμικού λαϊκού ανθρώπου. Μια τέτοια ζωή διάλεξε και ο όσιος Γεράσιμος να περάσει μέσα στον καύσωνα των σπηλαίων του Ιορδάνη. Η βιοτή του, διαπνεόταν από ασκητικό φρόνημα και πνευματικά αθλήματα, που δεν μπορούν να γίνουν αντιληπτά από τον απλό ανθρώπινο νου. Ωστόσο, ένα χαρακτηριστικό περιστατικό από τη ζωή του, παρόλη την παραδοξότητά του είναι ταυτόχρονα διδακτικό για κάθε λαϊκό, αλλά και μοναχό.

Ο Άγιος Γεράσιμος, ως περιπλανώμενος αγωνιστής που λάτρευε την ησυχία της ερήμου του Ιορδάνη, κάποια στιγμή συνάντησε τυχαία ένα άγριο λιοντάρι. Ο άγριος λέοντας ήταν πληγωμένος στο πόδι από ένα καλάμι που του καρφώθηκε και ο πόνος που του προκαλούσε εκφραζόταν με αγριότητα. Ενώπιον, λοιπόν, του φρικτού αυτού θεάματος ο όσιος Γεράσιμος με αφοβία και ηρεμία πλησίασε το λιοντάρι και σαν καλός Σαμαρείτης *«έσπλαγχνίσθη»* τον πόνο του θηρίου, τον οποίο και του απάλυνε με το να φροντίσει την πληγή του. Παράξενο θέαμα, όμως αληθινό. Ο άγιος, λόγω της πνευματικής του κατάστασης που *«έτράνωσε τὴν φύσιν τῶν ὄντων»* δεν τρέμει την αγριότητα του θηρίου. Η αγριότητα του ζώου μετατράπηκε σε πλήρη νηφαλιότητα, όταν αντίκρουσε ενώπιόν του την αγιότητα του δημιουργού του σ' ένα γνήσιο τέκνο Του. Είναι πραγματικά πολύ συγκινητική και αξιοθαύμαστη αυτή η οικειότητα που αποκτούν όλοι οι άγιοι με τη κτίση γύρω τους, τα ζώα, τα πουλιά, τη φύση ολόκληρη, στην οποία λόγω της αγιότητάς τους αναγνωρίζουν τη σοφία του δημιουργού τους.

Αυτή η μαγεία και η παραδοξότητα πολλών συναξαριών είναι πολύ συναρπαστική, καθότι αντικρύζουμε πράγματα που ανθρωπίνως προκαλούν έκπληξη. Ο κοινός ανθρώπινος νους είναι πολύ μικρός, για να δεχτεί αυτή την παραδοξότητα, που αποτελεί, όμως, πραγματικότητα ζωής, για όσους έχουν ξεπεράσει τα περιοριστικά όρια της ανθρώπινης λογικής, όπως συνέβη με τον όσιο Γεράσιμο. Το συγκεκριμένο περιστατικό, δεν αποτελεί σε καμία περίπτωση μια ιστορία ενός παραμυθιού, αλλά παραπέμπει στην ιστορία της Γενέσεως και συγκεκριμένα στην προ της πτώσεως κατάσταση της ανθρωπότητας. Όλα τα ζώα που δημιούργησε ο Θεός ήταν ήμερα και άκακα αρνία που υπάκουαν στον Αδάμ. Με την πτώση, όμως, στην αμαρτία από τους πρωτοπλάστους, η ηρεμία μετατρέπεται σε αγριότητα, καθώς το καλό δίνει τη θέση του στο κακό.

Έτσι, λοιπόν, και το άγριο θηρίο που συνάντησε ο όσιος, είναι ένα μεταπτωτικό ζώο που αντικρύζοντας μπροστά του έναν αναμάρτητο καινούργιο Αδάμ, πλημμυρισμένο από αγάπη, ημερεύει. Αυτή είναι η πνευματική δύναμη της αγιότητας, που ημερεύει κάθε τι άγριο και αντιδραστικό. Το ζητούμενο είναι κατά πόσο αντλούμε αυτή την ηρεμία από τους αγίους. Κατά πόσο έχουμε τη διαφάνεια του λέοντος; Και κατά πόσο, τελικά, μάς συγκινεί η αγιότητα πολλών συγχρόνων μορφών μαζί με τόσων παλαιών, ώστε να ημερέψουμε και να ταπεινωθούμε; Η μνήμη του οσίου Γερασίμου ως αποτελέσει αφορμή μέσα στην επικείμενη Σαρακοστή ώστε να ημερέψουμε τον εσωτερικό μας κόσμο, ασκούμενοι κατά του εγωισμού μας που μάς εξαγριώνει. Η συντριβή του εγωισμού μας ως μάς συμφιλιώσει με το διπλανό μας, που είναι και ο Θεός μας, ώστε να βιώσουμε το Πάσχα με μυστική αύρα εσωτερικής ηρεμίας και ησυχίας.

Εάν οι λέοντες ημερεύουν, πόσο πρέπει να ημερέψουμε εμείς από ό,τι μας ταράζει και μας εξαγριώνει; Αυτό ως γίνει αφορμή παραδειγματισμού και θυσίας του εγωισμού μας, ώστε με ηρεμία, ησυχία και αληθινή μετάνοια να υποδεχτούμε το Άγιο Πάσχα.